

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 79

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

16 marca 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2013/C 79/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 71 z 9.3.2013. 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2013/C 79/02

Sprawa C-541/11: Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče — Słowenia) — Jožef Grilc przeciwko Slovensko zavarovalno združenje GIZ (Artykuł 104 § 3 akapit drugi regulaminu postępowania — Ubezpieczenie komunikacyjne od odpowiedzialności cywilnej — Dyrektywa 2000/26/WE — Organy odszkodowawcze — Roszczenie o odszkodowanie wniesione do sądu krajowego) 2

2013/C 79/03

Sprawa C-261/12 P: Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 stycznia 2013 r. — Annunziata Del Prete przeciwko Giorgio Armani SpA, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Renoma — Oznaczenie graficzne „AJ AMICI JUNIOR” — Sprzeciw właściciela wcześniejszego graficznego krajowego znaku towarowego AJ ARMANI JEANS i wcześniejszego słownego krajowego znaku towarowego ARMANI JUNIOR) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 79/04	Sprawa C-488/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 października 2012 r. — Sándor Nagy przeciwko Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal	3
2013/C 79/05	Sprawa C-489/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 października 2012 r. — Lajos Tiborné Böszörményi przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal	3
2013/C 79/06	Sprawa C-490/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 października 2012 r. — Róbert Gálóczi-Tömösváry przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal	3
2013/C 79/07	Sprawa C-491/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 października 2012 r. — Magdolna Margit Szabadosné Bay	4
2013/C 79/08	Sprawa C-526/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 20 listopada 2012 r. — Józsefné Ványai przeciwko Nagyrábé Község Polgármesteri Hivatal	4
2013/C 79/09	Sprawa C-574/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 7 grudnia 2012 r. — Centro Hospitalar de Setúbal, EPE, Serviço de Utilização Comum dos Hospitais (SUCH) przeciwko Eurest Portugal — Sociedade Europeia de Restaurantes Lda	5
2013/C 79/10	Sprawa C-577/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien (Austria) w dniu 10 grudnia 2012 r. — Michaela Hopfgartner	6
2013/C 79/11	Sprawa C-588/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 14 grudnia 2012 r. — Lyreco Belgium NV przeciwko Sophie Rogiers	6
2013/C 79/12	Sprawa C-592/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 18 grudnia 2012 r. — Compañía Europea de Viajeros de España S.A. przeciwko Tribunal Económico Administrativo Regional de Madrid (Ministerio de Economía y Hacienda)	6
2013/C 79/13	Sprawa C-594/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verfassungsgesichtshof (Austria) w dniu 19 grudnia 2012 r. — Kärntner Landesregierung i in.	7
2013/C 79/14	Sprawa C-598/12: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	8
2013/C 79/15	Sprawa C-605/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 24 grudnia 2012 r. — Welmory Sp z.o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Gdańsku	8
2013/C 79/16	Sprawa C-14/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 10 stycznia 2013 r. — Genia Ivanova Cholakova przeciwko Osmo rayonno upravlenie pri Stolichna direktsiya na vatreshnite raboti	9
2013/C 79/17	Sprawa C-18/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 14 stycznia 2013 r. — „Max Pen” EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i izpalnenie na proizvodstvoto” Sofia	10

2013/C 79/18	Sprawa C-23/13: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej	11
2013/C 79/19	Sprawa C-666/11: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — M, N, O, p, Q przeciwko Bundesamt für Migration und Flüchtlinge	11
Sąd		
2013/C 79/20	Sprawa T-494/10: Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. — Bank Saderat Iran przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Oczwisty błąd w ocenie)	12
2013/C 79/21	Sprawa T-540/10: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2013 r. — Hiszpania przeciwko Komisji (Fundusz spójności — Zmniejszenie wymiaru pomocy finansowej przyznanej początkowo z Funduszu na cztery etapy realizacji projektu budowy pewnych odcinków linii kolei dużych prędkości łączącej Madryt i granicę francuską — Termin na przyjęcie decyzji — Artykuł H ust. 2 załącznika II rozporządzenia (WE) nr 1164/94 — Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1386/2002 — Prace lub usługi uzupełniające — Pojęcie „nieprzewidzianych okoliczności” — Artykuł 20 ust. 2 lit. f) dyrektywy 93/38/EWG)	13
2013/C 79/22	Sprawa T-66/11: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2013 r. — Present-Service Ullrich przeciwko OHIM — Punt Nou (babilu) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego babilu — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy BABIDU — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństw usług — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	13
2013/C 79/23	Sprawa T-104/11: Wyrok Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. — Ferrari przeciwko OHIM (PERLE') (Wspólnotowy znak towarowy — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Graficzny znak towarowy PERLE' — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	14
2013/C 79/24	Sprawa T-159/11: Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2013 r. — Marszałkowski przeciwko OHIM — Mar-Ko Fleischwaren (WALICHNOWY MARKO) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego WALICHNOWY MARKO — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy MAR-KO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	14
2013/C 79/25	Sprawa T-235/11: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2013 r. — Hiszpania przeciwko Komisji (Fundusz spójności — Zmniejszenie wymiaru pomocy finansowej przyznanej początkowo z Funduszu na pięć projektów realizacji pewnych odcinków hiszpańskiej linii kolei dużych prędkości — Termin na przyjęcie decyzji — Artykuł H ust. 2 załącznika II rozporządzenia (WE) nr 1164/94 — Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1386/2002 — Dostawy uzupełniające — Prace lub usługi uzupełniające — Pojęcie „nieprzewidzianych okoliczności” — Artykuł 20 ust. 2 lit. e) i f) dyrektywy 93/38/EWG)	14
2013/C 79/26	Sprawa T-263/11: Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2013 r. — Bopp przeciwko OHIM (Zielony obramowany ośmiokąt) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego zielony obramowany ośmiokąt — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Wniosek dowodowy złożony po raz pierwszy w replice — Artykuł 48 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem — Wysłanie dokumentu do OHIM za pośrednictwem faksu — Właściwe przepisy)	15

2013/C 79/27	Sprawa T-272/11: Wyrok Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. — Coin przeciwko OHIM — Dynamiki Zoi (Fitcoin) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Fitcoin — Wcześniejsze graficzne krajowe wspólnotowe i międzynarodowe znaki towarowe coin — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	15
2013/C 79/28	Sprawa T-368/11: Wyrok Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. — Polyelectrolyte Producers Group i in. przeciwko Komisji (REACH — Środki przejściowe dotyczące ograniczeń we wprowadzeniu do obrotu akryloamidu stosowanego w masach spoinowych — Załącznik XVII rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia)	16
2013/C 79/29	Sprawa T-412/11: Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2013 r. — Maharishi Foundation przeciwko OHIM (TRANSCENDENTAL MEDITATION) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TRANSCENDENTAL MEDITATION — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Decyzja izby odwoławczej o przekazaniu sprawy do wydziału rozpatrywania zgłoszeń — Artykuł 65 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dopuszczalność — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 — Właściwy krąg odbiorców)	16
2013/C 79/30	Sprawa T-426/11: Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2013 r. — Maharishi Foundation przeciwko OHIM (MÉDITATION TRANSCENDANTALE) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego MÉDITATION TRANSCENDANTALE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Decyzja izby odwoławczej o przekazaniu sprawy do wydziału rozpoznawania zgłoszeń — Artykuł 65 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dopuszczalność — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 — Właściwy krąg odbiorców)	17
2013/C 79/31	Sprawa T-504/11: Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2013 r. — Hartmann przeciwko OHIM — Protecsum (DIGNITUDE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DIGNITUDE — Wcześniejsze słowne, krajowy i wspólnotowy, znaki towarowe Dignity — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	17
2013/C 79/32	Sprawa T-54/12: Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2013 r. — K2 Sports Europe przeciwko OHIM — Karhu Sport Iberica (SPORT) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego SPORT — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe K2 SPORTS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	18
2013/C 79/33	Sprawa T-560/12: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2012 r. — Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów	18
2013/C 79/34	Sprawa T-572/12: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2012 r. — Nissan Jidosha przeciwko OHIM (CVTC)	19
2013/C 79/35	Sprawa T-577/12: Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — NIOC i in. przeciwko Radzie ...	19
2013/C 79/36	Sprawa T-578/12: Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — NIOC przeciwko Radzie	20
2013/C 79/37	Sprawa T-580/12: Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — Yaqub przeciwko OHIM — Turcja (ATATURK)	21
2013/C 79/38	Sprawa T-2/13: Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — CFE-CGC France Télécom-Orange przeciwko Komisji	21

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2013/C 79/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 63 z 2.3.2013.

Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Dz.U. C 46 z 16.2.2013.

Dz.U. C 38 z 9.2.2013.

Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče — Słowenia) — Jožef Grilc przeciwko Slovensko zavarovalno združenje GIZ

(Sprawa C-541/11) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit drugi regulaminu postępowania — Ubezpieczenie komunikacyjne od odpowiedzialności cywilnej — Dyrektywa 2000/26/WE — Organy odszkodowawcze — Roszczenie o odszkodowanie wniesione do sądu krajowego)

(2013/C 79/02)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jožef Grilc

Strona pozwana: Slovensko zavarovalno združenje GIZ

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Vrhovno sodišče — Wykładnia art. 6 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG i 88/357/EWG (czwartej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych) (Dz.U. L 181, s. 65) — Pojęcia „roszczenia o odszkodowanie” i „odpowiedzialnego za zapewnianie odszkodowań” — Bierna legitymacja procesowa organu odszkodowawczego

Sentencja

Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w

zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG i 88/357/EWG (czwartej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych) należy dokonywać w ten sposób, iż po pierwsze strona poszkodowana może wystąpić do organu odszkodowawczego z roszczeniem o odszkodowanie za poniesioną przez nią szkodę w okolicznościach wskazanych w rzeczonym przepisie, a po drugie roszczenie to musi koniecznie być przedstawione najpierw temu organowi, bez uszczerbku dla przysługującej stronie poszkodowanej możliwości wytoczenia następnie, w razie potrzeby, powództwa do właściwego miejscowo sądu w wypadku odmowy uwzględnienia roszczenia przez rzeczony organ.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.1.2012.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 stycznia 2013 r. — Annunziata Del Prete przeciwko Giorgio Armani SpA, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-261/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Renoma — Oznaczenie graficzne „AJ AMICI JUNIOR” — Sprzeciw właściciela wcześniejszego graficznego krajowego znaku towarowego AJ ARMANI JEANS i wcześniejszego słownego krajowego znaku towarowego ARMANI JUNIOR)

(2013/C 79/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Annunziata Del Prete (przedstawiciel: R. Bocchini, avvocato)

Druga strona postępowania: Giorgio Armani SpA (przedstawiciel: M. Rapisardi, avvocato), Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: P. Bullock i F. Mattina, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 27 marca 2012 r. w sprawie Armani przeciwko OHIM (T-420/10), którym stwierdzono nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 lipca 2010 r. dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Giorgio Armani SpA a Annunziata Del Prete (sprawa R 1360/2009-2) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone.*
- 2) *Annunziata Del Prete zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 października 2012 r. — Sándor Nagy przeciwko Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal

(Sprawa C-488/12)

(2013/C 79/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Sándor Nagy.

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przepis ten zmierza jedynie do zagwarantowania możliwości uzyskania ochrony prawnej wobec nieuzasadnionych (unjustified) i bezprawnych zwolnień z pracy?
- 2) Czy rzeczony przepis oznacza, że dokonując zwolnienia pracodawca jest zobowiązany powiadomić pracownika na piśmie o powodach zwolnienia, a do takiego zwolnienia nie może dojść w sposób nieuzasadniony (unjustified)?
- 3) Czy brak poinformowania o przyczynach powoduje sam w sobie bezprawność zwolnienia, czy też pracodawca może wskazać powody później w trakcie ewentualnego postępowania dotyczącego stosunku pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 października 2012 r. — Lajos Tiborné Böszörményi przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal

(Sprawa C-489/12)

(2013/C 79/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Lajos Tiborné Böszörményi.

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przepis ten zmierza jedynie do zagwarantowania możliwości uzyskania ochrony prawnej wobec nieuzasadnionych (unjustified) i bezprawnych zwolnień z pracy?
- 2) Czy rzeczony przepis oznacza, że dokonując zwolnienia pracodawca jest zobowiązany powiadomić pracownika na piśmie o powodach zwolnienia, a do takiego zwolnienia nie może dojść w sposób nieuzasadniony (unjustified)?
- 3) Czy brak poinformowania o przyczynach powoduje sam w sobie bezprawność zwolnienia, czy też pracodawca może wskazać powody później w trakcie ewentualnego postępowania dotyczącego stosunku pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 października 2012 r. — Róbert Gálóczi-Tömösváry przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal

(Sprawa C-490/12)

(2013/C 79/06)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Róbert Gálóczi-Tömösváry.

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przepis ten zmierza jedynie do zagwarantowania możliwości uzyskania ochrony prawnej wobec nieuzasadnionych (unjustified) i bezprawnych zwolnień z pracy?
- 2) Czy rzeczony przepis oznacza, że dokonując zwolnienia pracodawca jest zobowiązany powiadomić pracownika na piśmie o powodach zwolnienia, a do takiego zwolnienia nie może dojść w sposób nieuzasadniony (unjustified)?
- 3) Czy brak poinformowania o przyczynach powoduje sam w sobie bezprawność zwolnienia, czy też pracodawca może wskazać powody później w trakcie ewentualnego postępowania dotyczącego stosunku pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 października 2012 r. — Magdolna Margit Szabadosné Bay

(Sprawa C-491/12)

(2013/C 79/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Magdolna Margit Szabadosné Bay.

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przepis ten zmierza jedynie do zagwarantowania możliwości uzyskania ochrony prawnej wobec nieuzasadnionych (unjustified) i bezprawnych zwolnień z pracy?

- 2) Czy rzeczony przepis oznacza, że dokonując zwolnienia pracodawca jest zobowiązany powiadomić pracownika na piśmie o powodach zwolnienia, a do takiego zwolnienia nie może dojść w sposób nieuzasadniony (unjustified)?
- 3) Czy brak poinformowania o przyczynach powoduje sam w sobie bezprawność zwolnienia, czy też pracodawca może wskazać powody później w trakcie ewentualnego postępowania dotyczącego stosunku pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 20 listopada 2012 r. — Józsefné Ványai przeciwko Nagyrábé Község Polgármesteri Hivatal

(Sprawa C-526/12)

(2013/C 79/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Józsefné Ványai.

Strona pozwana: Nagyrábé Község Polgármesteri Hivatal.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przepis ten zmierza jedynie do zagwarantowania możliwości uzyskania ochrony prawnej wobec nieuzasadnionych (unjustified) i bezprawnych zwolnień z pracy?
- 2) Czy rzeczony przepis oznacza, że dokonując zwolnienia pracodawca jest zobowiązany powiadomić pracownika na piśmie o powodach zwolnienia, a do takiego zwolnienia nie może dojść w sposób nieuzasadniony (unjustified)?
- 3) Czy brak poinformowania o przyczynach powoduje sam w sobie bezprawność zwolnienia, czy też pracodawca może wskazać powody później w trakcie ewentualnego postępowania dotyczącego stosunku pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 7 grudnia 2012 r. — Centro Hospitalar de Setúbal, EPE, Serviço de Utilização Comum dos Hospitais (SUCH) przeciwko Eurest Portugal — Sociedade Europeia de Restaurantes Lda

(Sprawa C-574/12)

(2013/C 79/09)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Centro Hospitalar de Setúbal, EPE, Serviço de Utilização Comum dos Hospitais (SUCH)

Druga strona postępowania: Eurest Portugal — Sociedade Europeia de Restaurantes Lda

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodna z orzecznictwem wspólnotowym w dziedzinie udzielania zamówień wewnętrznych „in house” sytuacja, w której szpital publiczny — nie przeprowadzając przewidzianego w ustawie w odniesieniu do takiego zamówienia postępowania — udziela stowarzyszeniu o celu niezarobkowym, w którym jest zrzeszony i które dąży do realizacji powierzzonego mu w dziedzinie ochrony zdrowia zadania z zakresu usług publicznych, mając na celu bardziej sprawne i skuteczne funkcjonowanie swych członków, zamówienia na wchodzącą w zakres kompetencji tego stowarzyszenia usługę dostarczania posiłków szpitalnych, przenosząc w ten sposób na nie odpowiedzialność za swą działalność w tym zakresie, jeśli, zgodnie ze statutem tego stowarzyszenia, mogą zrzeszać się w nim nie tylko podmioty należące do sektora publicznego, lecz również te należące do sektora społecznego, i jeśli w momencie udzielenia zamówienia 23 z łącznie 88 jego członków było działającymi w celach niezarobkowych prywatnymi instytucjami solidarności społecznej (IPSS), wśród których znajdowały się również instytucje charytatywne?
- 2) Czy można uznać, że oferent, któremu udzielono zamówienia, znajduje się w stosunku podporządkowania decyzyjnego od stowarzyszonych w nim publicznych członków polegającego na tym, iż ci członkowie sprawują indywidualnie lub wspólnie kontrolę analogiczną do tej, którą sprawują nad własnymi służbami, jeśli zgodnie ze statutem tego oferenta winien on zapewnić, że większość praw głosu należy do tych zrzeszonych w nim członków, podlegających zarządowi, nadzorowi i kontroli przez członka rządu odpowiedzialnego w ochronę zdrowia i jeśli zarząd tego oferenta również składa się w większości z tych stowarzyszonych w nim publicznych członków?
- 3) Czy w świetle wspólnotowego orzecznictwa w dziedzinie udzielania zamówień wewnętrznych („in-house”) warunek „analogicznej kontroli” można uznać za spełniony, jeśli zgodnie z jego statusem oferent, któremu udzielono zamówienia, podlega uprawnieniom kontrolnym członka rządu odpowiedzialnego w ochronę zdrowia, do którego zadań należy mianowanie prezesa i wiceprezesa zarządu, zatwierdzanie przyjętych przez walne zgromadzenie uchwał w przedmiocie zaciągania kredytów pociągających za sobą zadłużenie netto w wysokości co najmniej 75 % kapitału własnego w poprzednim roku finansowym, zatwierdzanie uchwał w przedmiocie zmiany statutu, zatwierdzanie przyjętych przez walne zgromadzenie uchwał w przedmiocie rozwiązania tego oferenta, a także określanie, jak w przypadku rozwiązania należy rozdysonować jego aktywa?
- 4) Czy stosunek istniejący między oferentem, któremu udzielono zamówienia, a stowarzyszonymi w nim członkami publicznymi można uznać za udzielenie zamówienia o czysto wewnętrznym (lub „in-house”) charakterze, skoro ten oferent jest podmiotem znacznych rozmiarów i znacznego stopnia złożoności, prowadzącym działalność na całym terytorium portugalskim, jego stowarzyszonymi członkami jest większość służb i instytucji Serviço Nacional de Saúde, w tym także największe w kraju szpitale; jego spodziewana wielkość sprzedaży wynosi 90 mln EUR, a prowadzona przezeń działalność dotyczy różnego rodzaju złożonych dziedzin; osiąga on nadzwyczajne wskaźniki dotyczące tej działalności, zatrudnia 3 300 pracowników i jest zrzeszony w dwóch organizacjach przedsiębiorców i dwóch spółkach handlowych?
- 5) Czy warunek udzielenia zamówienia wewnętrznego („in-house”) można uznać za spełniony, w szczególności w zakresie dotyczącym ustanowionego w art. 5 ust. 2 lit. b) CCP warunku „podstawowej działalności”, można uznać za spełniony, skoro ten oferent, któremu udzielono zamówienia, może zgodnie ze swym statutem świadczyć na zasadach konkurencji usługi niestowarzyszonym w nim podmiotom publicznym oraz krajowym i zagranicznym podmiotom prywatnym i) jeśli nie wyrządza to żadnej szkody stowarzyszonym w nim członkom oraz jest korzystne dla nich i dla tego oferenta zarówno pod względem gospodarczym, jak i technologicznym, oraz ii) jeśli świadczenie tych usług nie przekracza 20 % jego osiągniętej w poprzednim roku finansowym wielkości sprzedaży?
- 6) W przypadku, gdy udzielenie odpowiedzi na którekolwiek z powyższych pytań nie wystarczy samo w sobie do rozstrzygnięcia, czy spełnione zostały ustanowione w art. 5 ust. 2 CCP warunki, czy dokonana w świetle wspólnotowego orzecznictwa w dziedzinie udzielania zamówień wewnętrznych („in-house”) łączna analiza odpowiedzi na te pytania pozwala na rozstrzygnięcie, czy chodzi o ten rodzaj udzielenia zamówienia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien (Austria) w dniu 10 grudnia 2012 r. — Michaela Hopfgartner

(Sprawa C-577/12)

(2013/C 79/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Michaela Hopfgartner

Pozwany organ: Finanzamt Wien

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii, a w szczególności postanowienia dotyczące swobodnego świadczenia usług (art. 56 i nast. TFUE), sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym przedłużenie prawa do zasiłku rodzinnego jest przyznawane — oprócz innych przesłanek — tylko wtedy, gdy miejsce wykonywania działalności wolontaryjnej w zakresie pomocy praktycznej znajduje się w kraju?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 14 grudnia 2012 r. — Lyreco Belgium NV przeciwko Sophie Rogiers

(Sprawa C-588/12)

(2013/C 79/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Lyreco Belgium NV

Druga strona postępowania: Sophie Rogiers

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy klauzuli 1 i klauzuli 2 pkt 4 Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez

UNICE, CEEP oraz ETUC, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 roku w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie temu, aby odszkodowanie z tytułu naruszenia ochrony, należne pracownikowi związanemu ze swoim pracodawcą umową o pracę na czas nieokreślony i którego umowa o pracę została jednostronnie rozwiązana przez pracodawcę bez pilnego lub ważnego powodu w okresie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, z powodu skorzystania z urlopu rodzicielskiego w wymiarze 20 %, względnie 50 %, było obliczane stosownie do wynagrodzenia należnego w tymże okresie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, przy czym pracownik ten byłby uprawniony do odszkodowania z tytułu naruszenia ochrony w wysokości wynagrodzenia za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy gdyby zmniejszył wymiar świadczonej przez siebie pracy o 100 %?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 4.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 18 grudnia 2012 r. — Compañía Europea de Viajeros de España S.A. przeciwko Tribunal Económico Administrativo Regional de Madrid (Ministerio de Economía y Hacienda)

(Sprawa C-592/12)

(2013/C 79/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compañía Europea de Viajeros de España S.A.

Strona pozwana: Tribunal Económico Administrativo Regional de Madrid (Ministerio de Economía y Hacienda)

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady 92/12/EWG ⁽¹⁾ z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, a w szczególności wymóg istnienia „szczególnego celu” danego podatku

a) należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, by zamierzony cel nie mógł zostać osiągnięty przy pomocy innego zharmonizowanego podatku?

- b) należy interpretować w ten sposób, że cel jest czysto budżetowy, gdy dany podatek wprowadzono jednocześnie z przekazaniem pewnych kompetencji określonym *Comunidades Autónomas*, którym jednocześnie przekazano wpływy z podatku, w celu pokrycia części wydatków spowodowanych przekazaniem kompetencji, przy czym dopuszczalne jest ustanawianie stawek podatku zróżnicowanych w zależności od terytorium poszczególnych *Comunidades Autónomas*?
- c) w razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy pojęcie „celu szczególnego” należy interpretować w ten sposób, że taki cel musi być wyłączny, czy też, przeciwnie, dopuszcza ono zbieg szeregu zróżnicowanych celów, wśród których znajduje się również cel czysto budżetowy zmierzający do uzyskania finansowania określonych kompetencji?
- d) w przypadku dopuszczenia w odpowiedzi na poprzednie pytanie możliwości zbiegu szeregu celów, w jakim stopniu określony cel musi być istotny, do celów art. 3 ust. 2 dyrektywy 92/12, aby spełniał on wymóg, zgodnie z którym podatek musi spełniać „szczególny cel” w rozumieniu przyjętym przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, oraz jakie są kryteria odróżnienia celu głównego od celu dodatkowego?
- 2) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, a w szczególności warunek zgodności z przepisami podatkowymi stosowanymi odnośnie do podatku akcyzowego oraz podatku VAT w zakresie ściągalności
- a) stoi na przeszkodzie istnieniu niezharmonizowanego podatku pośredniego, takiego jak IVMDH, w odniesieniu do którego obowiązek podatkowy powstaje w chwili sprzedaży detalicznej paliwa końcowemu konsumentowi, w odróżnieniu od podatku zharmonizowanego — *Impuesto sobre Hidrocarburos*, dla którego obowiązek podatkowy powstaje, kiedy wyroby opuszczą ostatni skład podatkowy lub od podatku VAT, który — chociaż obowiązek podatkowy również powstaje w chwili końcowej sprzedaży detalicznej — wymagalny jest na każdym etapie procesu produkcji i dystrybucji, ze względu na to, że nie jest on zgodny — jak to ujęto w wyroku w sprawie EKW i Wein & Co ⁽²⁾ (pkt 47) — z „ogólnymi zasadami” którejs z dwóch z wymienionych technik fiskalnych, zgodnie z przepisami wspólnotowymi?
- b) w razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy należy rozumieć, że omawiany warunek zgodności jest spełniony — bez konieczności istnienia zgodności w zakresie ściągalności — przez sam fakt, że

niezharmonizowany podatek pośredni, w niniejszej sprawie IVMDH, nie zakłada — w takim znaczeniu, że nie uniemożliwia lub utrudnia — zwykłego funkcjonowania ściągalności podatków akcyzowych lub podatku VAT?

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, s. 1.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 9 marca 2000 r. w sprawie C-437/97, Rec. s. I-1157.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verfassungsgerichtshof (Austria) w dniu 19 grudnia 2012 r. — Kärntner Landesregierung i in.

(Sprawa C-594/12)

(2013/C 79/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verfassungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kärntner Landesregierung, Michael Seitlinger, Christof Tschohl, Andreas Krisch, Albert Steinhauser, Jana Herwig, Sigrid Maurer, Erich Schweighofer, Hannes Tretter, Scheucher Rechtsanwalt GmbH, Maria Wittmann-Tiwald, Philipp Schmuck, Stefan Prochaska

Uczestnik: Bundesregierung

Pytania prejudycjalne

1) W przedmiocie ważności działań instytucji Unii:

Czy art. 3–9 dyrektywy 2006/24/WE ⁽¹⁾ są zgodne z art. 7, 8 i 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

2) W przedmiocie wykładni traktatów:

2.1. Czy w świetle wyjaśnień odnoszących się do art. 8 karty, które zgodnie z art. 52 ust. 7 karty zostały sporządzone w celu wskazania wykładni karty i są należycie uwzględniane przez Verfassungsgerichtshof, dyrektywę 95/46/WE ⁽²⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 ⁽³⁾ uwzględnia się w zakresie oceny dopuszczalności ingerencji na równi z warunkami określonymi w art. 8 ust. 2 i art. 52 ust. 1 karty?

- 2.2. Jaki jest stosunek między powołanym w art. 52 ust. 3 ostatnie zdanie karty „praw[em] Unii” i dyrektywami w dziedzinie ochrony danych?
- 2.3. Czy wobec okoliczności, że dyrektywa 95/46/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 ustalają warunki i ograniczenia dla wykonywania określonego w karcie prawa podstawowego do ochrony danych, uwzględnia się przy wykładni art. 8 karty zmiany wynikające z późniejszego prawa wtórnego?
- 2.4. Czy uwzględniając art. 52 ust. 4 karty konsekwencją zasady zachowania wyższego poziomu ochrony zawartej w art. 53 karty jest to, że określone w tej karcie granice właściwe dla dopuszczalnych ograniczeń na podstawie prawa wtórnego należy ujmować wężiej?
- 2.5. Czy mając na względzie art. 52 ust. 3 karty, motyw piąty preambuły oraz wyjaśnienia odnoszące się do art. 7 karty, zgodnie z którymi zagwarantowane w niej prawa odpowiadają prawom określonym w art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (EKPC), z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego art. 8 EKPC mogą wynikać kryteria wykładni art. 8 karty, które wywierają wpływ na wykładnię ostatniego wymienionego artykułu?

- (¹) Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE, Dz.U. L 105, s. 54.
- (²) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, Dz.U. L 281, s. 31.
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych, Dz.U. 2001, L 8, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-598/12)

(2013/C 79/14)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 2 pkt 1, 22, 32 i 33, art.3 ust.7-8 i 13, art.6 ust.1 i 3, art.9 oraz art.13-14 i art.17-23, art.10 i 11, art.16 ust.1 i 2, art.26 ust.2lit.b, c i d) trzecie i czwarte zdanie, art.29, art.38 ust.1- 4, art.39 ust. 1-4, art.40 ust.1-3 i 5-7 oraz Załącznika I pkt.1 i 2 dyrektywy 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (¹), i w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 ust. 1 teże dyrektywy.
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/72/WE o dziennej stawce w wysokości 84 378,24 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/72/WE upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

(¹) Dz.U. L 211, s. 55

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnego Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 24 grudnia 2012 r. — Welmory Sp z.o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Gdańsku

(Sprawa C-605/12)

(2013/C 79/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnego Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Welmory Sp z.o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku

Pytanie prejudycjalne

Czy dla opodatkowania usług świadczonych przez spółkę A z siedzibą w Polsce na rzecz spółki B z siedzibą w innym Państwie Członkowskim UE, w sytuacji gdy spółka B prowadzi działalność gospodarczą wykorzystując infrastrukturę spółki A, stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu art. 44 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ będzie miejsce gdzie siedzibę ma spółka A?

⁽¹⁾ Dz.U.L.347, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 10 stycznia 2013 r. — Gena Ivanova Cholakova przeciwko Osmo rayonno upravlenie pri Stolichna direktsiya na vatreshnite raboti

(Sprawa C-14/13)

(2013/C 79/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gena Ivanova Cholakova

Strona pozwana: Osmo rayonno upravlenie pri Stolichna direktsiya na vatreshnite raboti

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 21 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 67 i art. 72 tego samego traktatu, przy uwzględnieniu istniejących na podstawie prawa Unii Europejskiej dopuszczalnych ograniczeń w swobodzie przemieszczania się obywateli Unii na terytorium państw członkowskich, należy interpretować w ten sposób, że nie sprze-

ciwia się on przepisowi krajowemu państwa członkowskiego, takiemu jak stanowiący przedmiot postępowania głównego art. 63 ust. 1 pkt 5 Zakon za ministerstvoto na vatreshnite raboti (ustawa o ministerstwie spraw wewnętrznych), zgodnie z którym organy policji są uprawnione do zarządzenia zatrzymania obywatela państwa członkowskiego do 24 godzin celem stwierdzenia jego tożsamości na podstawie kontroli, która nie dotyczy ustawowo przewidzianego w tym państwie członkowskim przypadku dokonania kontroli organów policji w celu ustalenia tożsamości i nie jest wyraźnie uzasadniona stwierdzeniem albo prewencją przed czynem zabronionym, występkiem, ochroną porządku publicznego czy bezpieczeństwa wewnętrznego?

2) Czy z art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretowanego w związku ograniczeniem praw z art. 6 i art. 45 ust. 1 Karty i zgodnie z usankcjonowaną w prawie europejskim zasadą ochrony przed samowolną albo nieproporcjonalną ingerencją w osobistą swobodę działania osób fizycznych wynika, że przepis krajowy taki jak będący przedmiotem postępowania głównego art. 63 ust. 1 pkt 5 Zakon za ministerstvoto na vatreshnite raboti dotyczący zatrzymania policyjnego do 24 godzin — o ile nie da się ustalić tożsamości obywatela państwa członkowskiego zgodnie z metodami określonymi w ustawie — może zostać zastosowany i zgodnie z którym zatrzymanie jest dopuszczalne przy spełnieniu następujących przesłanek:

- A. zarządzenie środka leży w zakresie uznania organów policji, jeśli tożsamości nie można ustalić poprzez dokument tożsamości, przez inną osobę o ustalonej tożsamości albo w inny dopuszczalny sposób;
- B. przepis nie przewiduje żadnej oceny konieczności ustalenia tożsamości; tym bardziej nie przewiduje oceny zachowania osoby albo kwestii, czy przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności ochrona ustawowo przewidzianego uprawnienia policji stała się konieczna;
- C. ustalenie tożsamości nie jest wyraźnie uzasadnione przypadkami, w których ustawa dopuszcza środki w celu identyfikacji osoby; ustalenie jest także możliwe w drodze zwykłej konsultacji systemu informacyjnego albo w inny niezawodny sposób niepolegający na środkach identyfikacji;
- D. sądowa kontrola zgodnego z prawem zastosowania przepisu prawa następuje wyłącznie w oparciu o przesłanki w nim określone, ponieważ wykonanie uprawnienia podlega pod zakres swobodnego uznania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 14 stycznia 2013 r. — „Max Pen” EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i izpalnenie na proizvodstvoto” Sofia

(Sprawa C-18/13)

(2013/C 79/17)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Max Pen” EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i izpalnenie na proizvodstvoto“

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle prawa Unii okoliczności faktyczne, w których wskazany na rachunku podmiot wykonujący świadczenie albo jego podwykonawca nie dysponuje personelem, środkami trwałymi lub aktywami, które byłyby konieczne do wykonania usługi, brak jest udokumentowania kosztów rzeczywistego wykonania świadczenia i takie koszty nie zostały wykazane w jego księgowości, jak również sporządzono w zakresie dotyczącym właściwości osoby wystawcy nieprawdziwe dokumenty, które podpisano w imieniu świadczeniodawcy w formie umowy oraz protokołu przyjęcia i przekazania, przedłożone jako dowód należnych świadczeń wzajemnych i wykonania usługi, w związku z którym wystawiono fakturę VAT i skorzystano z prawa do odliczenia podatku naliczonego, należy traktować jako odnoszące się do „uchylania się od płacenia podatku” dla celów odliczenia naliczonego podatku VAT?
- 2) Czy z wynikającego z prawa Unii oraz z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej obowiązku sądu do odmowy prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT w przypadku uchylania się od płacenia podatku wynika również obowiązek sądu krajowego do stwierdzenia z urzędu zaistnienia w okolicznościach postępowania przed sądem krajowym zdarzenia uchylania się od płacenia podatku poprzez uznanie przez ten sąd podniesionej przed nim po raz pierwszy nowej okoliczności, przy uwzględnieniu obowiązku sądu zgodnie z prawem krajowym do wydania orzeczenia w sprawie, przestrzegania zakazu gorszego traktowania strony skarżącej oraz zasad prawa do skutecznego środka zaskarżenia oraz bezpieczeństwa prawnego, jak również zastosowania z urzędu odpowiednich przepisów prawa, oraz uznanie wszystkich dowodów, w tym takich, które odnoszą się do czynności pozornych, dokumentów nieprawdziwych i dokumentów zawierających nieprawdziwą treść?

- 3) Czy z art. 178 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w świetle obowiązku sądu do odmowy prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT w przypadku uchylania się od płacenia podatków wynika, że dla skorzystania z prawa do odliczenia podatku naliczonego usługa musi być wykonana faktycznie przez usługodawcę albo jego podwykonawcę?
- 4) Czy wymóg zgodnie z art. 242 dyrektywy 2006/112/WE do prowadzenia szczegółowej ewidencji księgowej dla celów kontroli prawa do odliczenia podatku naliczonego oznacza, że należy również przestrzegać odpowiednich przepisów krajowych państw członkowskich z zakresu obowiązku składania sprawozdań przewidujących zgodność prawa Unii z międzynarodowymi standardami rachunkowości, albo oznacza on tylko obowiązek prowadzenia dokumentów określonych w tej dyrektywie celem sporządzenia sprawozdania dotyczącego podatku VAT: Faktur, deklaracji podatku VAT oraz informacji dodatkowych?

Jeśli dotyczy to drugiego wariantu, należałoby odpowiedzieć na następujące pytanie:

Czy w świetle wymogu na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 6 dyrektywy 2006/112/WE, zgodnie z którym faktury powinny zawierać zakres i rodzaj wykonanych usług, że rachunki albo dokument wystawiony w związku z nimi w przypadku usług muszą zawierać dane dotyczące faktycznego wykonania usługi — okoliczności obiektywne, które mogą być objęte kontrolą zarówno jako dowód na to, że usługę rzeczywiście wykonano, jak również jako dowód na to, że została ona wykonana przez usługodawcę wskazanego na fakturze?

- 5) Czy art. 242 dyrektywy 2006/112/WE ustanawiający wymóg do prowadzenia szczegółowej ewidencji księgowej dla celów kontroli prawa do odliczenia podatku naliczonego w związku z art. 63 i art. 273 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym usługę uważa się za wykonaną w chwili, w której spełniono przesłanki uznania dochodów z niej zgodnie z podlegającymi stosowaniu przepisami z zakresu obowiązku składania sprawozdań przewidującymi zgodność prawa Unii z międzynarodowymi standardami rachunkowości oraz z zasadami zgodnego z księgowością udokumentowania procesów gospodarczych, pierwszeństwa treści nad formą oraz porównalności dochodów i kosztów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 s. 1

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-23/13)**

(2013/C 79/18)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: J.P. Keppenne i E. Manhaeve, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Francuska**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie, że, nie zapewniając zbierania i oczyszczania ścieków komunalnych z ośmiu aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 15 000, znajdujących się na obszarach zwanych zwykłymi, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej zgodnie z art. 3 i 4 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach swej skargi Komisja zarzuca Francji, że nie wykonała właściwie w ośmiu aglomeracjach dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) ponad 15 000 powinny być wyposażone w system zbierania ścieków komunalnych oraz poddawać wtórnemu oczysz-

czaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu ścieki komunalne przed odprowadzeniem najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r.

W odniesieniu do obowiązków poddania oczyszczaniu ścieków komunalnych art. 4 ust. 1 dyrektywy nakazuje państwom członkowskim zapewnienie, aby ścieki komunalne przed odprowadzaniem poddane były wtórnemu procesowi oczyszczania lub innemu skutecznemu oczyszczaniu.

Wreszcie procedura kontroli, o której mowa w części D załącznika I tej dyrektywy umożliwia weryfikację tego, czy zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych są zgodne z wymogami ustanowionymi w dyrektywie w zakresie odprowadzania ścieków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, s. 40.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — M, N, O, p, Q przeciwko Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

(Sprawa C-666/11)⁽¹⁾

(2013/C 79/19)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. — Bank Saderat Iran przeciwko Radzie(Sprawa T-494/10) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Oczywisty błąd w ocenie)

(2013/C 79/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Saderat Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciele: początkowo S. Gadhia i S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC, i R. Blakeley, barrister, następnie S. Gadhia, S. Ashley, R. Blakeley i D. Wyatt, QC, i wreszcie S. Ashley, R. Blakeley, D. Wyatt, S. Jeffrey i A. Irvine, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i R. Liudvinavičiute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Bolaert i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 195, s. 25), decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 281, s. 81), rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1), decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413 (Dz.U. L 319, s. 71), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 961/2010 (Dz.U. L 319, s. 11) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim wspomniane akty dotyczą skarżącej.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność, w zakresie dotyczącym Bank Saderat Iran:

— punktu 7 tabeli B załącznika II do decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB;

— punktu 5 tabeli B załącznika do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu;

— punktu 7 tabeli B części I załącznika do decyzji 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413;

— punktu 7 tabeli B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007;

— decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413;

— rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010;

— punktu 7 tabeli B części I załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 961/2010.

2) Skutki wynikające z decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2010/644 i decyzją 2011/783, zostają utrzymane w mocy wobec Bank Saderat Iran do czasu, gdy skutecznie stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012.

3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

4) Rada Unii Europejskiej pokrywa, oprócz własnych kosztów, również koszty poniesione przez Bank Saderat Iran.

5) Komisja Europejska ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2013 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-540/10) ⁽¹⁾

(Fundusz spójności — Zmniejszenie wymiaru pomocy finansowej przyznanej początkowo z Funduszu na cztery etapy realizacji projektu budowy pewnych odcinków linii kolei dużych prędkości łączącej Madryt i granicę francuską — Termin na przyjęcie decyzji — Artykuł H ust. 2 załącznika II rozporządzenia (WE) nr 1164/94 — Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1386/2002 — Prace lub usługi uzupełniające — Pojęcie „nieprzewidzianych okoliczności” — Artykuł 20 ust. 2 lit. f) dyrektywy 93/38/EWG)

(2013/C 79/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo M. Muñoz Pérez, a następnie A. Rubio González, abogados del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 6154 z dnia 13 września 2010 r. obniżającej wymiar pomocy finansowej przyznanej z Funduszu Spójności na etapy projektu zatytułowane „Dostawa i instalacja infrastruktury kolejowej na linii kolei dużych prędkości Madryt-Saragossa-Barcelona-Granica francuska. Odcinek Madryt-Lérida.” (CCI 2001.ES.16.C.PT.005), „Linia kolei dużych prędkości Madryt-Saragossa-Barcelona-Granica francuska. Odcinek Lérida-Martorell (platforma). Pododcinek X-B (Avinyonet del Penedés-Sant Sadurní d'Anoia)” (CCI 2001.ES.16.C.PT.008), „Linia kolei dużych prędkości Madryt-Saragossa-Barcelona-Granica francuska. Odcinek Lérida-Martorell (platforma). Pododcinki XI-A i XI-B (Sant Sadurní d'Anoia-Gelida)” (CCI 2001.ES.16.C.PT.009), „Linia kolei dużych prędkości Madryt-Saragossa-Barcelona-Granica francuska. Odcinek Lérida-Martorell (platforma). Pododcinek IX-C” (CCI 2001.ES.16.C.PT.010) i, tytułem ewentualnym, żądanie częściowego stwierdzenia nieważności tej decyzji w zakresie dotyczącym korekt zastosowanych w odniesieniu do zmian wynikających z przekroczenia progów emisji hałasu (pododcinek IX-A), ze zmiany ogólnego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Santa Oliva (Hiszpania) (pododcinek IX-A) oraz z różnic w warunkach geotechnicznych (pododcinki X-B, XI-A, XI-B i IX-C), skutkujące zmniejszeniem kwot zadecydowanych przez Komisję korekt do 2 348 201,96 EUR.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 29.1.2011

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2013 r. — Present-Service Ullrich przeciwko OHIM — Punt Nou (babilu)

(Sprawa T-66/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego babilu — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy BABIDU — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństw usług — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 79/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Present-Service Ullrich GmbH & Co. KG (Erlangen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Graf von Kalckreuth i I. Stein)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHMI była również, interwenient przed Sądem: Punt Nou, SL (Valencia, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Sempere Massa)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 listopada 2010 r. (sprawa R 773/2010-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Punt Nou, SL a Present-Service Ullrich GmbH & Co. KG.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Present-Service Ullrich GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. — Ferrari przeciwko OHIM (PERLE)

(Sprawa T-104/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Graficzny znak towarowy PERLE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 79/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ferrari F.lli Lunelli SpA (Trydent, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Perani i G. Ghisletti)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo G. Mannucci, następnie L. Rampini i F. Mattina, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 grudnia 2010 r. (sprawa R 1249/2010-2) dotyczącą rejestracji międzynarodowej wskazującej Wspólnotę Europejską graficznego znaku towarowego PERLE’.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ferrari F.lli Lunelli SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2013 r. — Marszałkowski przeciwko OHIM — Mar-Ko Fleischwaren (WALICHNOWY MARKO)

(Sprawa T-159/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego WALICHNOWY MARKO — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy MAR-KO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 79/24)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Marek Marszałkowski (Sokolniki, Polska) (przedstawiciel: C. Sadkowski, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: K. Zajfert i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również interwenient przed Sądem: Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG (Blankenheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat O. Ruhl)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 stycznia 2011 r. (sprawa R 760/2010-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG a Markiem Marszałkowskim.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Marek Marszałkowski zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2013 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-235/11) ⁽¹⁾

(Fundusz spójności — Zmniejszenie wymiaru pomocy finansowej przyznanej początkowo z Funduszu na pięć projektów realizacji pewnych odcinków hiszpańskiej linii kolei dużych prędkości — Termin na przyjęcie decyzji — Artykuł H ust. 2 załącznika II rozporządzenia (WE) nr 1164/94 — Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1386/2002 — Dostawy uzupełniające — Prace lub usługi uzupełniające — Pojęcie „nieprzewidzianych okoliczności” — Artykuł 20 ust. 2 lit. e) i f) dyrektywy 93/38/EWG)

(2013/C 79/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo M. Muñoz Pérez i N. Díaz Abad, a następnie N. Díaz Abad i A. Rubio González, abogados del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Adserá Ribera i D. Recchia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 1023 z dnia 18 lutego 2011 r. obniżającej wymiar pomocy finansowej przyznanej z Funduszu Spójności na etapy projektu zatytułowane „Linia kolei dużych prędkości

Madryt-Saragossa-Barcelona-Granica francuska. Odcinek Lérida-Martorell (platforma). Pododcinek IX-A” (CCI 1999.ES.16.C.PT.001), „Linia kolei dużych prędkości Madryt-Barcelona. Odcinek Lérida-Martorell (platforma, etap 1)” (CCI 2001.ES.16.C.PT.001), „Linia kolei dużych prędkości Madryt-Saragossa-Barcelona-Granica francuska. Dostęp kolejowy do nowego dworca w Saragossie” (CCI 2000.ES.16.C.PT.003), „Linia kolei dużych prędkości Madryt-Saragossa-Barcelona-Granica francuska. Odcinek Lérida-Martorell. Pododcinek X-A (Olérdola-Avinyonet del Penedés)” (CCI 2001.ES.16.C.PT.007), „Nowy dostęp kolejowy do linii kolei dużych prędkości w Lewancie. Pododcinek La Gineta-Albacete (platforma)” (CCI 2004.ES.16.C.PT.014) i, tytułem ewentualnym, żądanie częściowego stwierdzenia nieważności tej decyzji w zakresie dotyczącym korekt zastosowanych przez Komisję.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 186 z 25.6.2011

Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2013 r. — Bopp przeciwko OHIM (Zielony obramowany ośmiokąt)

(Sprawa T-263/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego zielony obramowany ośmiokąt — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Wniosek dowodowy złożony po raz pierwszy w replice — Artykuł 48 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem — Wysłanie dokumentu do OHIM za pośrednictwem faksu — Właściwe przepisy)

(2013/C 79/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Carsten Bopp (Glashütten, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Russ)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo K. Klüpfel i D. Walicka, następnie K. Klüpfel i A. Pohlmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 marca 2011 r. (sprawa R 605/2010-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego zielony obramowany ośmiokąt jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 11 marca 2011 r. (sprawa R 605/2010-4).
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 238 z 13.8.2011.

Wyrok Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. — Coin przeciwko OHIM — Dynamiki Zoi (Fitcoin)

(Sprawa T-272/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Fitcoin — Wcześniejsze graficzne krajowe wspólnotowe i międzynarodowe znaki towarowe coin — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 79/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Coin SpA (Wenecja, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Perani i G. Ghisletti)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: O. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Dynamiki Zoi AE (Ateny, Grecja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 lutego 2011 r. (sprawa R 1836/2010-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Coin SpA a Dynamiki Zoi AE.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 21 lutego 2011 r. (sprawa R 1836/2010-2), w zakresie w jakim oddala ona sprzeciw w odniesieniu do „odzieży, w tym obuwia i pantofli domowych” należących do klasy 25.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) OHIM pokrywa własne koszty oraz jedną trzecią kosztów poniesionych przez Coin SpA.
- 4) Coin pokrywa dwie trzecie własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 226 z 30.7.2011.

Wyrok Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. — Polyelectrolyte Producers Group i in. przeciwko Komisji(Sprawa T-368/11) ⁽¹⁾

(REACH — Środki przejściowe dotyczące ograniczeń we wprowadzeniu do obrotu akryloamidu stosowanego w masach spoinowych — Załącznik XVII rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia)

(2013/C 79/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Polyelectrolyte Producers Group (Bruksela, Belgia); SNF SAS (Andrézieux-Bouthéon, Francja); Travetanche Injection SPRL (Bruksela) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i R. Cana)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver i E. Manhaeve, pełnomocnicy, wspierani przez K. Sawyera, barrister)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels, M. Noort i B. Koopman, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 366/2011 z dnia 14 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) odnośnie do załącznika XVII (akryloamid) (Dz.U. L 101, s.12)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Producers Group, SNF SAS i Travetanche Injection SPRL pokrywają własne koszty związane z postępowaniem głównym oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Travetanche Injection pokrywa koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

- 4) Królestwo Niderlandów pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 24.9.2011.**Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2013 r. — Maharishi Foundation przeciwko OHIM (TRANSCENDENTAL MEDITATION)**(Sprawa T-412/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TRANSCENDENTAL MEDITATION — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Decyzja izby odwoławczej o przekazaniu sprawy do wydziału rozpatrywania zgłoszeń — Artykuł 65 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dopuszczalność — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 — Właściwy krąg odbiorców)

(2013/C 79/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Maharishi Foundation Ltd (Saint-Hélier, Jersey) (przedstawiciel: adwokat A. Meijboom)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2011 r. (sprawa R 1293/2010-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego TRANSCENDENTAL MEDITATION jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona i w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Maharishi Foundation Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Sądu z dnia 6 lutego 2013 r. — Maharishi Foundation przeciwko OHIM (MÉDITATION TRANSCENDANTALE)

(Sprawa T-426/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego MÉDITATION TRANSCENDANTALE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Decyzja izby odwoławczej o przekazaniu sprawy do wydziału rozpoznawania zgłoszeń — Artykuł 65 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dopuszczalność — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 — Właściwy krąg odbiorców)

(2013/C 79/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Maharishi Foundation Ltd (Saint-Hélier, Jersey) (przedstawiciel: adwokat A. Meijboom)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 kwietnia 2011 r. (sprawa R 1294/2010-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego MÉDITATION TRANSCENDANTALE jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona i w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Maharishi Foundation Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Sądu z dnia 4 lutego 2013 r. — Hartmann przeciwko OHIM — ProtecSom (DIGNITUDE)

(Sprawa T-504/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DIGNITUDE — Wcześniejsze słowne, krajowy i wspólnotowy, znaki towarowe Dignity — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 79/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Aicher)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: ProtecSom SAS (Valognes, Francja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 lipca 2011 r. (sprawa R 1197/2010-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Paul Hartmann AG a ProtecSom SAS.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Paul Hartmann AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 340 z 19.11.2011.

Wyrok Sądu z dnia 31 stycznia 2013 r. — K2 Sports Europe przeciwko OHIM — Karhu Sport Iberica (SPORT)

(Sprawa T-54/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego SPORT — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe K2 SPORTS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 79/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: K2 Sports Europe GmbH (Penzberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Güell Serra)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i I. Harrington, pełnomocnicy)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Karhu Sport Iberica, SL (Kordoba, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 listopada 2011 r. (sprawa R 986/2010-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy K2 Sports Europe GmbH a Karhu Sport Iberica, SL.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) K2 Sports Europe GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2012 r. — Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów

(Sprawa T-560/12)

(2013/C 79/33)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o. (Brzesko, Polska) (przedstawiciel: T. Dobrzyński, radca prawny)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów z dnia 15 października 2012 r. numer SME(2012) 3538 nakładającej na stronę skarżącą opłatę administracyjną w wysokości 20 700 EUR;
- z ostrożności procesowej o stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu ECHA z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie klasyfikacji usług, za które pobierane będą opłaty — MB/D/29/2010;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: niezgodność z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 340/2008 i z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz naruszenie zasady przyznania.
 - Zaskarżona decyzja jest niezgodna z rozporządzeniem w sprawie opłat, ponieważ strona pozwana jest uprawniona jedynie do nakładania opłat administracyjnych, zaś do nakładania odstraszałającej grzywny uprawnione są państwa członkowskie. Należności administracyjne powinny być adekwatne do zakresu prac wykonywanych przez ECHA. Opłata administracyjna w wysokości 20 700 EUR z tytułu nieprawidłowo zadeklarowanej wielkości przedsiębiorstwa ma funkcję karną i upodabnia się do grzywny. Tym samym strona pozwana weszła w kompetencje państwa członkowskiego, co jest niezgodne z zasadą przyznania określoną w art. 5 TUE i stanowi działanie w warunkach braku kompetencji w rozumieniu art. 263 TFUE.
- 2) Zarzut drugi: naruszenie zasady równości

- Uzależnianie wysokości należności administracyjnej od wielkości przedsiębiorstwa stanowi naruszenie zasady równości określonej w art. 5 Europejskiego Kodeksu Dobrej Praktyki Administracyjnej oraz w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Z uwagi na to, że opłata administracyjna służy z definicji pokryciu kosztów usług administracji, nie da się uzasadnić przesłankami obiektywnymi faktu, że wprowadza się rozróżnienie wedle wielkości rejestrowanych przedsiębiorstw. Nakład pracy administracji w toku weryfikacji wielkości przedsiębiorstw jest bowiem porównywalny. W tych okolicznościach duże przedsiębiorstwa, które nieprawidłowo zadeklarowały się jako SME, uiszczają opłatę pokrywającą koszty nie tylko usługi związanej z procedurą weryfikacji ich wielkości, ale także weryfikacji wielkości innych przedsiębiorstw, czy nawet pokrywającą koszty innych świadczeń ECHA.

3) Zarzut trzeci: naruszenie zasady pewności prawa

- Strona skarżąca, deklarując wielkość swojego przedsiębiorstwa jako małego, działała w niezawinionym mylnym przekonaniu co do prawidłowej kwalifikacji rozmiaru spółki. Zgodnie z informacją zawartą na stronie internetowej Krajowego Centrum informacyjnego ds. REACH w zakładce „opłaty” wielkość przedsiębiorstwa definiuje krajowa ustawa o swobodzie działalności gospodarczej. W myśl tej ustawy przy określaniu wielkości przedsiębiorstwa nie uwzględnia się jego struktury udziałowej, natomiast kryterium stanowią ilość zatrudnionych pracowników oraz roczny obrót netto, które to dane strona skarżąca wzięła pod uwagę. Obowiązek uwzględnienia przy określaniu wielkości przedsiębiorstwa rekomendacji Komisji z dnia 6 maja 2003 r. (2003/361/WE) nie został w sposób prawidłowy przekazany zainteresowanym. Ponadto ECHA nie informowała przedsiębiorstw o wysokości należności administracyjnych, które grożą za nieprawidłową kwalifikację wielkości przedsiębiorstwa, naruszając w ten sposób zasadę pewności prawa.

4) Zarzut czwarty: nadużycie władzy

- Strona pozwana dopuściła się nadużycia władzy, ustalając w decyzji MB/D/29/2010 rażąco wygórowane stawki opłat, a także przyznając sobie bardzo szerokie kompetencje w postaci możliwości zastosowania wszelkich środków ochrony prawnej w egzekwowaniu należności oraz niemożność uniknięcia tej opłaty. Kompetencji tych nie może uzasadniać treść art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008. Nałożenie opłaty administracyjnej ma w rzeczywistości inny cel niż zadeklarowany w motywie 2 rozporządzenia nr 340/2008 (pokrycie kosztu usługi ECHA) i nie jest ekwiwalentne w stosunku do nakładu pracy strony skarżącej, lecz stanowi nieuprawnioną karę grzywny nałożoną na stronę skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2012 r. — Nissan Jidosha przeciwko OHIM (CVTC)

(Sprawa T-572/12)

(2013/C 79/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nissan Jidosha KK (Jokohama, Japonia) (przedstawiciele: B. Brandreth, barrister, i adwokat D. Cañadas Arcas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 2469/2011-1);
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „CVTC” dla towarów z klas 7, 9 i 12

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie przedłużenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 50 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — NIOC i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-577/12)

(2013/C 79/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: National Iranian Oil Company PTE Ltd (NIOC) (Singapur, Singapur); National Iranian Oil Company International Affairs Ltd (NIOC International Affairs) (Londyn, Zjednoczone Królestwo); Iran Fuel Conservation Organization (IFCO) (Teheran, Iran); Karoon Oil & Gas Production Co. (Ahwaz, Iran); Petroleum Engineering & Development Co. (PEDEC) (Teheran, Iran); Khazar Exploration and Production Co. (KEPCO) (Teheran, Iran); National Iranian Drilling Co. (NIDC) (Ahwaz, Iran); South Zagros Oil & Gas Production Co. (Shiraz, Iran); Maroun Oil & Gas Co. (Ahwaz, Iran); Masjed-Soleyman Oil & Gas Co. (MOGC) (Khouzestan, Iran); Gachsaran Oil & Gas Co. (Ahmad, Iran); Aghajari Oil & Gas Production Co. (AOGPC) (Omidieh, Iran); Arvandan Oil & Gas Co. (AOGC) (Khoramshar, Iran); West Oil & Gas Production Co. (Kermanshah, Iran); East Oil & Gas Production Co. (EOGPC) (Mashhad, Iran); Iranian Oil Terminals Co. (IOTC) (Teheran, Iran); Pars Special Economic Energy Zone (PSEEZ) (Boushehr, Iran) i Iran Liquefied Natural Gas Co. (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r., w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dotyczący ona skarżących;
- stwierdzenie, że rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. nie ma do nich zastosowania;
- stwierdzenie, że decyzja 2012/635/WPZiB nie ma do nich zastosowania;
- obciążenie Rady kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy braku uzasadnienia i naruszenia art. 296 TFUE, ponieważ rozporządzenie wykonawcze, dokonujące wpisania nazw skarżących do wykazu osób i podmiotów objętych sankcjami, nie wskazuje wyraźnie podstawy prawnej, na której zostało przyjęte.
- 2) Zarzut drugi dotyczy braku podstawy prawnej, ponieważ podstawą prawną przyjęcia rozporządzenia wykonawczego nr 945/2012 ⁽¹⁾ jest rozporządzenie nr 267/2012 ⁽²⁾, które należy uznać za niemające zastosowania do skarżących, ponieważ, po pierwsze, zostało ono przyjęte z naruszeniem art. 296 TFUE i art. 215 TFUE i, po drugie, jego art. 23 ust. 2 lit. d), stanowiący podstawę prawną dla wpisu skarżących do wykazu stanowiącego załącznik IX do rozporządzenia nr 267/2012, narusza traktaty i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 3) Zarzuty trzeci, czwarty, piąty i szósty, powołane w uzasadnieniu twierdzenia co do nieważności wpisu skarżących do wykazu stanowiącego załącznik IX do rozporządzenia nr 267/2012 i załącznik do decyzji 2012/635/WPZiB ⁽³⁾, dotyczą i) naruszenia prawa, ii) błędu w ustaleniach okoliczności faktycznych, iii) faktu, że wpis ten narusza prawo do obrony, prawo do rzetelnej administracji i skutecznej ochrony sądowej oraz iv) faktu, że wpis ten jest niezgodny z zasadą proporcjonalności.
- 4) Zarzut siódmy dotyczy braku zastosowania do skarżących art. 1 pkt 8) decyzji 2012/635/WPZiB, który stanowi podstawę prawną dla wpisania ich do wykazu osób i

podmiotów objętych środkami ograniczającymi, ponieważ przepis ten jest niezgodny z traktatami, Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i zasadą proporcjonalności.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1)
- ⁽³⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r., zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58)

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — NIOC przeciwko Radzie

(Sprawa T-578/12)

(2013/C 79/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: National Iran Oil Co. (NIOC) (Teheran, Iran)
(przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r., w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dotyczący ona skarżących;
- stwierdzenie, że rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. nie ma do niej zastosowania;
- stwierdzenie, że decyzja 2012/635/WPZiB nie ma do niej zastosowania;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów zasadniczo identycznych z zarzutami podniesionymi w sprawie T-577/12 NIOC i in. przeciwko Radzie, względnie do nich podobnych.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — Yaqub przeciwko OHIM — Turcja (ATATURK)**(Sprawa T-580/12)**

(2013/C 79/37)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: J. Yaqub (Nottingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: J. Jenkins, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Republika Turcji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 17 września 2012 r.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „ATATURK” dla towarów z klas 3, 5, 25, 29, 30 i 32 (wspólnotowy znak towarowy 4 633 434)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Republika Turcji

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na podstawach odmowy rejestracji zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i f) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — CFE-CGC France Télécom-Orange przeciwko Komisji**(Sprawa T-2/13)**

(2013/C 79/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CFE-CGC France Télécom-Orange (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A.L. Lefort des Ylouses i A.S. Gay.)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi Związku za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 9403 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2011 r., uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem, pod pewnymi warunkami, pomoc udzieloną przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom, dotyczącą zmiany sposobu finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom [pomoc państwa nr C 25/2008 (ex NN 23/2008)] (1).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem głównym, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, ze względu na to, że zaskarżona decyzja uznaje za pomoc państwa zmianę sposobu finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych przez France Télécom wprowadzona ustawą nr 96-660 z dnia 26 lipca 1996 r. Strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE:

- poprzez stwierdzenie, że ustawa z 1996 r. mogła być uznana za korzyść ekonomiczną;
- poprzez stwierdzenie wybiórczego charakteru zmiany, pomimo że brak zewnętrznej podstawy porównania wykluczał wszelką wybiórczość;
- poprzez stwierdzenie, że ustawa z 1996 r. może powodować zakłócenia konkurencji w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, pomimo że uiszczenie przez France Télécom nadzwyczajnej opłaty skutecznie zneutralizowało niekorzystne skutki, które dla France Télécom powodowała ustawa z 1990 r.

- 2) Zarzut drugi dotyczący, tytułem ewentualnym, naruszeń prawa i błędów w ocenie przy uzależnieniu zgodności ustawy z 1996 r. ze wspólnym rynkiem od warunków przewidzianych w art. 2 zaskarżonej decyzji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia szeregu podstawowych zasad prawa Unii Europejskiej, mianowicie zasady równości broni, prawa podmiotów zainteresowanych do bycia wysłuchanymi, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i prawa do zachowania rozsądnego terminu.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, ze względu na to, że zaskarżona decyzja nie zmierz do odzyskania pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem, lecz do nałożenia na przyszłość na France Télécom dodatkowych obciążeń, które zdaniem strony skarżącej spowodują zahamowanie jej rozwoju na rynkach telekomunikacyjnych.

(¹) Dz.U. 2012, L 279, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — Ronja przeciwko Komisji

(Sprawa T-3/13)

(2013/C 79/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ronja s.r.o. (Znojmo, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat E. Engin-Deniz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— przeprowadzenie rozprawy

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Gestdem 2012/3329 i udostępnienie całości dokumentów;

— stwierdzenie naruszenia Komisji ze względu na brak wszczęcia postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii ze względu na naruszenie art. 13 dyrektywy 2001/37/EG (¹) oraz art. 34 TFUE w związku z § 7a austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi między innymi co następuje.

- 1) Naruszenie art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (²)

Skarżąca podnosi zasadniczo, że Komisja odmówiła żądanego dostępu do całości dokumentów (korespondencja pomiędzy Republiką Austrii a Komisją w związku ze skargą nr 2008/4340 ze względu na rzekomą niezgodność austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych z dyrektywą 2001/37) w przeważającej mierze w oparciu o argumentację władz austriackich nie badając tych argumentów pod względem merytorycznym. Zdaniem skarżącej negatywny wpływ na postępowanie w sprawie odpowiedzialności państwa, jakie prowadziła ona przed austriackim Verfassungsgerichtshof miał nie dostęp do dokumentów, lecz odmowa jego udzielenia. Dodaje ona ponadto, że cel przepisu ustanawiającego odstępstwo w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001 wymagałby raczej udostępnienia omawianych dokumentów.

- 2) Brak wszczęcia postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii ze względu na naruszenie art. 13 dyrektywy 2001/37/EG oraz art. 34 TFUE w związku z § 7a austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych

W tym kontekście skarżąca podnosi między innymi, że gdyby wszczęte zostało postępowanie w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa, wówczas austriacki Verfassungsgerichtshof w swym orzeczeniu dotyczącym roszczeń skarżącej z tytułu odpowiedzialności państwa nie mógłby dojść do wniosku, że dyrektywa 2001/37 przyznaje prawa jedynie konsumentom, a nie przedsiębiorstwom.

(¹) Dyrektywa 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 194, s. 26).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — ADEAS przeciwko Komisji

(Sprawa T-7/13)

(2013/C 79/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Association pour la Défense de l'Épargne et de l'Actionariat des Salariés de France Télécom-Orange (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A.L. Lefort des Ylouses i A.S. Gay)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi ADEAS za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 9403 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2011 r., uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem, pod pewnymi warunkami, pomoc udzieloną przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom, dotyczącą zmiany sposobu finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom [pomoc państwa nr C 25/2008 (ex NN 23/2008)]⁽¹⁾.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są w istocie podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-2/13 CFE–CGC France Télécom–Orange przeciwko Komisji lub z nimi identyczne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 279, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2013 r. — National Iranian Gas Company przeciwko Radzie

(Sprawa T-9/13)

(2013/C 79/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: The National Iranian Gas Company (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci E. Glaser i S. Perrotet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 8 decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę NIGC do ujętego w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy;

— równocześnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę NIGC do wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy, w załączniku IX do rozporządzenia 267/2012;

— uznanie, że nie mają zastosowania względem National Iranian Gas Company rozporządzenie nr 267/2012, decyzja 2010/413/WPZiB, zmieniona przepisami decyzji 2012/35/WPZiB i 2012/635/WPZiB wprowadzającymi, a następnie zmieniającymi lit. c) do art. 20 decyzji 2010/413/WPZiB i umieszczającymi stronę skarżącą w wykazie zamieszczonym w załączniku II;

— i posiłkowo przy założeniu niestwierdzenia nieważności art. 1 pkt 8 decyzji nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB, uznanie, że nie ma on zastosowania wobec National Iranian Gas Company;

— obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB⁽¹⁾, dodany i zmieniony decyzjami 2012/35/WPZiB⁽²⁾ i 2012/635/WPZiB⁽³⁾, nie ma zastosowania, a także niezgodności z prawem art. 1 pkt 8 decyzji 2012/635/WPZiB zmieniającej art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB, jako że decyzje te opierają się na nieściślych i nieokreślonych pojęciach sprzecznych z prawem własności i zasadą proporcjonalności.
- 2) Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowości postępowania i braku kompetencji Rady do indywidualnego działania na mocy art. 215 TFUE.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, jako że Rada oparła się na niejasnych, nieściślych i niemożliwych do sprawdzenia okolicznościach.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przysługujących stronie skarżącej praw podstawowych, jako że strona skarżąca została pozbawiona prawa do skutecznej ochrony sądowej i swojego prawa własności w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja dotknięta jest brakiem wystarczającego uzasadnienia, co uniemożliwia stronie skarżącej skuteczną obronę, a Sądowi przeprowadzenie kontroli sądowej. Strona skarżąca podnosi, że nie miała dostępu do dokumentów w dotyczących jej aktach przed Radą.
- 5) Zarzut piąty dotyczący braku dowodu przeciwko stronie skarżącej, jako że Rada oparła się na zwykłych domniemiach.

- 6) Zarzut szósty dotyczący błędu co do prawa, jako że Rada wywnioskowała na podstawie tego, że strona skarżąca jest przedsiębiorstwem publicznym, iż udziela wsparcia finansowego rządowi irańskiemu.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący nieścisłości materialnej dotyczącej okoliczności faktycznych, jako że strona skarżąca nie jest spółką należącą do państwa ani przez nie zarządzaną i strona skarżąca nie udzielała wsparcia finansowego rządowi irańskiemu.
- 8) Zarzut ósmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady proporcjonalności, jako że ograniczenia nałożone na przysługujące stronie skarżącej prawo własności i na jej prawo do prowadzenia działalności gospodarczej są nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego celu. Strona skarżąca podnosi, że zamrożenie jej funduszy nie realizuje zamierzonego celu, ponieważ nie jest ona zaangażowana we wdrażanie programu jądrowego przypisywanego rządowi irańskiemu.
- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący braku podstawy prawnej dla rozporządzenia wykonawczego nr 945/2012 (4).
- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że rozporządzenie wykonawcze nr 945/2012 dotknięte jest brakiem właściwości i brakiem uzasadnienia.

(1) Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), w brzmieniu wynikającym ze sprostowania.

(2) Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22), w brzmieniu wynikającym ze sprostowania.

(3) Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

(4) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2013 r. — Bank of Industry and Mine przeciwko Radzie

(Sprawa T-10/13)

(2013/C 79/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bank of Industry and Mine (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci E. Glaser i S. Perrotet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 8 decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę BIM do ujętego w załączniku II do decyzji 2010/413/WPZiB wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy;
- równocześnie stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim dodano w nim spółkę BIM do wykazu podmiotów, które mają być objęte środkami w postaci zamrożenia funduszy, w załączniku IX do rozporządzenia 267/2012;
- uznanie, że nie mają zastosowania względem BIM rozporządzenie nr 267/2012, decyzja 2010/413/WPZiB, zmieniona przepisami decyzji 2012/35/WPZiB i 2012/635/WPZiB wprowadzającymi, a następnie zmieniającymi lit. c) do art. 20 decyzji 2010/413/WPZiB i umieszczającymi stronę skarżącą w wykazie zamieszczonym w załączniku II;
- i posiłkowo przy założeniu niestwierdzenia nieważności art. 1 pkt 8 decyzji nr 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. w zakresie, w jakim zmieniono w nim art. 20 lit. c) decyzji 2010/413/WPZiB, uznanie, że nie ma on zastosowania wobec BIM;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są co do istoty identyczne z podniesionymi w sprawie T-9/13 National Iranian Gas Company przeciwko Radzie lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2013 r. — ANKO przeciwko Komisji

(Sprawa T-17/13)

(2013/C 79/43)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO AE Antiprosopion, Emporiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat B. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że skarżąca nie musi zwrócić sumy, jaką Komisja wypłaciła jej w ramach projektu POCEMON, jako kwoty nienależnie wypłaconej;
- stwierdzenie, że skarżąca nie musi zapłacić na rzecz Komisji zryczałowanego odszkodowania za projekt POCEMON;
- stwierdzenie, że Komisja nie była uprawniona do dokonania potrącenia kwoty, jaką miała wypłacić ANKO i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą

Zarzuty i główne argumenty

- Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji w rozumieniu art. 272 TFUE w odniesieniu do umowy nr 216088 w sprawie realizacji projektu „Point Of CarE MONitoring and Diagnostics for Autoimmune Diseases” (POCEMON). Skarżąca twierdzi w szczególności, że chociaż wykonała swe zobowiązania umowne, Komisja zażądała od niej zwrotu sum wypłaconych ANKO z naruszeniem teź umowy, zasady dobrej wiary, zakazu nadużywania prawa i zasady proporcjonalności. Ponadto Komisja usiłowała dokonać potrącenia wiarytelności, które nie były bezsporne, pieniężne i wymagalne.
- Z powyższych względów skarżąca twierdzi, iż po pierwsze nie jest zobowiązana do zwrotu całej kwoty wypłaconej jej przez Komisję tytułem projektu POCEMON, jako kwoty nienależnie wypłaconej. Po drugie skarżąca utrzymuje, że nie jest zobowiązana do zapłaty zryczałowanego odszkodowania (liquidated damages) na rzecz Komisji za projekt POCEMON. Po trzecie skarżąca podnosi, iż Komisja nie była uprawniona do potrącenia kwot należnych skarżącej, które nie są bezsporne, pieniężne i wymagalne.

**Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2013 r. —
Ekologiczny prawni servis przeciwko Komisji**

(Sprawa T-19/13)

(2013/C 79/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ekologiczny prawni servis (Brno, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat P. Černý)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 8382 z dnia 12 listopada 2012 r. uznającej za niedopuszczalny wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w sprawie decyzji Komisji C(2012) 4576 z dnia 6 lipca 2012 r. dotyczącej wniosku na podstawie art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ o przydzielenie przejściowo bezpłatnego uprawnienia na zgłoszoną przez Republikę Czeską modernizację wytwarzania energii elektrycznej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 4576 z dnia 6 lipca 2012 r. dotyczącej wniosku na podstawie art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o przydzielenie przejściowo bezpłatnego uprawnienia na zgłoszoną przez Republikę Czeską modernizację wytwarzania energii elektrycznej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 8382 z dnia 12 listopada 2012 r. ze względu na jej sprzeczność z art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej; art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; oraz art. 2 ust. 1 lit. g) i art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 ⁽²⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji C(2012) 4576 z dnia 6 lipca 2012 r. ze względu na jej sprzeczność z art. 263 TFUE; dyrektywą 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie zmienioną dyrektywą 2009/29/WE ⁽³⁾; Komunikatem Komisji — Wytoczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (2011/C 99/03); i z dyrektywą 2001/42/WE ⁽⁴⁾ w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2013 r. — ECC Couture przeciwko OHIM**(Sprawa T-28/13)**

(2013/C 79/45)

Język skargi: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: ECC Couture BV (Oldenzaal, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci M. A. S. M. van Leent i I. de Jonge)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Ball Wholesale ApS (Billund, Dania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 października 2012 r. w sprawie R 290/2012-1, w zakresie, w jakim decyzja ta jest dla niej niekorzystna i w jakim obciąża ją kosztami postępowania;
- stwierdzenie, że rejestracja graficznego wspólnotowego znaku towarowego nr 993 511 „Culture” obejmuje wszystkie towary i usługi, których dotyczyło postępowanie przed Izłą;
- obciążenie OHIM, zgodnie z art. 87 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem, pełnymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny międzynarodowy znak towarowy, chroniony również w Unii Europejskiej, „Culture” dla towarów z klas 14, 18 i 25 — wspólnotowy znak towarowy nr 993 511

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Ball Wholesale ApS

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny krajowy znak towarowy „CULTURE” dla towarów z klas 14, 25 i 26

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2013 r. — AbbVie i in. przeciwko EMA**(Sprawa T-29/13)**

(2013/C 79/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AbbVie, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone); i AbbVie Ltd (Maidenhead, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Bogaert, G. Berrisch, lawyers, i B. Kelly, Solicitor)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Leków EMA/685471/2012 z dnia 5 listopada 2012 r. w sprawie udzielenia dostępu do dokumentów z akt pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego oraz
- Obciążenie Europejskiej Agencji Leków kosztami niniejszego postępowania w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy stwierdzenia nieważności na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE decyzji Europejskiej Agencji Leków EMA/685471/2012 z dnia 5 listopada 2012 r. w sprawie udzielenia dostępu do dokumentów z akt pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego na mocy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie przejrzystości oraz podstawowego prawa skarżącej do ochrony poufnych informacji handlowych.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia w decyzji obowiązku uzasadnienia zastosowania art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie przejrzystości.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia w decyzji zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia w decyzji dyrektywy nr 2001/29/WE⁽¹⁾ w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, praw podstawowych chroniących prawo własności w tym prawo autorskie oraz zasad proporcjonalności i dobrej administracji, ponieważ dostępu udzielono przez dostarczenie kopii dokumentów.

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2013 r. — GRE przeciwko OHIM — Villiger Söhne (LIBERTE american blend)

(Sprawa T-30/13)

(2013/C 79/47)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GRE Grand River Enterprises Deutschland GmbH (Kloster Lehnin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Memmler i S. Schulz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Villiger Söhne GmbH (Waldshut-Tiengen, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 listopada 2012 r. w sprawie R 731/2012-1;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „LIBERTE american blend” dla towarów z klasy 34 — zgłoszenie nr 7481252

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Villiger Söhne GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy zawierający elementy słowne „La LIBERTAD” dla towarów z klas 14 i 34

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2013 r. — Meta Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-34/13)

(2013/C 79/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Meta Group Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: A. Bartolini, V. Colcelli i A. Formica, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności:

— noty Dyrekcyjnej ds. przedsiębiorstw i przemysłu Komisji nr 939970 z dnia 11 grudnia 2012 r. Prot. N. 1687862;

— dokumentu Financial Audit Report n. S12.16817;

oraz, w razie potrzeby,:

— noty D.G. Budget execution (general budget and EDF) Komisji Europejskiej z dnia 12 listopada 2012 r., której przedmiotem jest „Zapłata w drodze potrącenia wierzytelności wobec Komisji”, w której Komisja powiadomiła skarżącą o potrąceniu wierzytelności w kwocie 69 061,80 EUR żądanej przez spółkę Meta Group od Komisji w związku z umową Take-it-Up (nr 245637) z analogiczną należnością, zgodnie z Debit Note nr 32412078833;

— noty D.G. Budget execution (general budget and EDF) Komisji Europejskiej z dnia 21 listopada 2012 r. Prot. N. 1380282, której przedmiotem jest potrącenie wierzytelności w kwocie 16 772,36 EUR żądanej przez spółkę Meta Group od Komisji w związku z umową BCreative (nr 245599), z analogiczną należnością, zgodnie z Debit Note nr 32412078833;

— noty D.G. Budget execution (general budget and EDF) Komisji Europejskiej z dnia 21 listopada 2012 r. Prot. Nr 1380323, której przedmiotem jest potrącenie wierzytelności w kwocie 16 772,36 EUR żądanej przez spółkę Meta Group od Komisji w związku z umową BCreative z analogiczną należnością w tej samej wysokości;

— noty D.G. Budget execution (general budget and EDF) Komisji Europejskiej z dnia 22 listopada 2012 r. Prot. n. 1387638, której przedmiotem jest potrącenie wierzytelności w kwocie 220 518,25 EUR żądanej przez spółkę Meta Group od Komisji w związku z umowami Take-it-Up (nr 245637) ed Ecolink+ (nr 256224) z kwotą 209 108,92 EUR, zgodnie z Debit Note nr 32412078833

— a w konsekwencji nakazanie administracji zapłaty na rzecz kwoty 424 787,9 EUR wraz z odsetkami za zwłokę;

— nakazanie administracji naprawienia spowodowanej przez nią szkody poniesionej przez skarżącą.

oraz obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga w niniejszej sprawie dotyczy umów w sprawie subwencji zawartych pomiędzy skarżącą i Komisją w związku z „Programem ramowym na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) (2007-2013)”.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, naruszenia postanowienia zawartego w aneksie nr 1 do umowy ECOLINK+ z dnia 14 października 2011 r., naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenia zasady dobrej wiary, zasady ochrony praw nabytych, zasady pewności prawa i obowiązku zachowania należytej staranności.

— W tym względzie skarżąca podnosi, że postępowanie Komisji spowodowało naruszenie jej przyjętych w umowie zobowiązań wobec spółki Meta Group, w szczególności w odniesieniu do zaakceptowania metody obliczeń zaproponowanej przez skarżącą.

2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 11 umów o dotacje związanych z programem CIP (BCreative, Take-IT-Up, Ecolink+), naruszenia zasady racjonalności oraz oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych.

— W tym względzie skarżąca podnosi, że przedstawiła dowody, iż wynagrodzenie zatrudnianych przez nią własnych udziałowców w pełni odpowiada wartościom rynkowym i wynagrodzeniu osób świadczących pracę w ramach samo-zatrudnienia na zasadach quasi-podporządkowania („in house consultants”), a także pracowników prowadzących podobne działania. Zgodnie

z uregulowaniami krajowymi takie kwoty minimalne mogą być powiększone nawet o 100 % w wypadku „wyjątkowej wagi, złożoności lub szczególnego stopnia trudności” wymaganego świadczenia (zob. art. 6 ust. 1 dekretu ministerialnego nr 169 z dnia 2 września 2010 r.). Zatrudnianie przez spółkę Meta Group na podstawie umowy o „stałą i skoordynowaną współpracę” międzynarodowych ekspertów zajmujących się działalnością związaną z danym projektem również jest według skarżącej całkowicie zgodne z prawem.

3) Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności działań administracyjnych, naruszenia zasady dobrej administracji, przejrzystości i uprzedniego określenia kryteriów.

— W tym względzie skarżąca podnosi, że istnienie wielu kryteriów, które mogą być wykorzystane w celu określenia sposobów obliczania wynagrodzenia powinno powodować stosowanie przez administrację kryterium najbardziej korzystnego dla osób prywatnych. Po powzięciu przez administrację wiadomości o istnieniu na rynkach włoskim i europejskim bardzo zróżnicowanych stawek za te same usługi, słuszne byłoby przyjęcie przez nią rozwiązania mogącego spowodować jak najmniejszą szkodę po stronie skarżącej.

4) Zarzut czwarty, dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, naruszenia postanowień aneksu nr 1 do umowy ECOLINK+ z dnia 14 października 2011 r. i naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady dobrej wiary, zasady ochrony praw nabytych, zasady pewności prawa i obowiązku zachowania należytej staranności.

— W tym względzie skarżąca podnosi, że potrącenia są niezgodne z prawem, ponieważ kwoty wskazane jako wierzytelności należne spółce Meta Group w związku ze wspomnianymi umowami okazują się być znacznie niższe, niż powinny być w rzeczywistości. W szczególności Komisja, na podstawie wyników sprawozdania z audytu zaskarżonego w niniejszej sprawie, w sposób arbitralny zastosowała w celu ustalenia kwalifikowanych kosztów dotyczących zatrudnionych przez nią własnych udziałowców stawkę godzinową znacząco niższą od proponowanej przez spółkę Meta Group.

5) Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji oraz niewystarczającego uzasadnienia.

— W tym względzie skarżąca podnosi, że dokonanie potrąceń okazuje się całkowicie pozbawione uzasadnienia, również jeśli chodzi o zastosowane kryteria i parametry obliczeń. Jako że w okresie, kiedy spółce Meta Group zostały doręczone postanowienia dotyczące przedmiotowych potrąceń, nie była ona jeszcze powiadomiona o ostatecznych wynikach sprawozdania z audytu, Komisja powinna była przedstawić wyjaśnienia dotyczące ocen dokonanych na podstawie decyzji o użyciu innej niż ustalona w umowie metody obliczenia kwalifikowanych kosztów.

6) Zarzut szósty, dotyczący oczywistego błędu w obliczeniach przy ustaleniu kwot należnych skarżącej.

— W tym względzie skarżąca podnosi, że obliczenia dokonane przez Komisję dla celów potrącenia również okazują błędne. W rzeczywistości także przy zastosowaniu jednolitej stawki w odniesieniu do programu „Marie Curie” rachunki okazują się niespójne.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2013 r. — Meta Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-35/13)

(2013/C 79/49)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Meta Group (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: A. Bartolini, V. Colcelli i A. Formica, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności:

— noty D.G. Budget execution (general budget and EDF) Komisji Europejskiej z dnia 12 listopada 2012 r., której przedmiotem jest „Zapłata w drodze potrącenia wierzytelności wobec Komisji”, w której Komisja powiadomiła skarżącą o potrąceniu wierzytelności w kwocie 69 061,80 EUR żądanej przez spółkę Meta Group od Komisji w związku z umową Take-it-Up (nr 245637) z analogiczną należnością, zgodnie z Debit Note nr 32412078833;

— noty D.G. Budget execution (general budget and EDF) Komisji Europejskiej z dnia 21 listopada 2012 r. Prot. N. 1380282, której przedmiotem jest potrącenie wierzytelności w kwocie 16 772,36 EUR żądanej przez spółkę Meta Group od Komisji w związku z umową BCreative (nr 245599), z analogiczną należnością, zgodnie z Debit Note nr 32412078833;

— noty D.G. Budget execution (general budget and EDF) Komisji Europejskiej z dnia 21 listopada 2012 r. Prot. Nr 1380323, której przedmiotem jest potrącenie wierzytelności w kwocie 16 772,36 EUR żądanej przez spółkę Meta Group od Komisji w związku z umową BCreative z analogiczną należnością w tej samej wysokości;

— noty D.G. Budget execution (general budget and EDF) Komisji Europejskiej z dnia 22 listopada 2012 r. Prot n. 1387638, której przedmiotem jest potrącenie wierzytelności w kwocie 220 518,25 EUR żądanej przez spółkę Meta Group od Komisji w związku z umowami Take-it-Up (nr 245637) ed Ecolink+ (nr 256224) z kwotą 209 108,92 EUR, zgodnie z Debit Note nr 32412078833,

a w konsekwencji:

— nakazanie administracji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 424 787,9 EUR wraz z odsetkami za zwłokę;

— nakazanie administracji naprawienia spowodowanej przez nią szkody poniesionej przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-34/13.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2013 r. — Erreà Sport przeciwko OHIM — Facchinelli (ANTONIO BACIONE)

(Sprawa T-36/13)

(2013/C 79/50)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Erreà Sport SpA (Torreile, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Caneva i G. Fucci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Antonio Facchinelli (Dalang, Chiny)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 24 października 2012 r. w sprawie R 1561/2011-1 i odrzucenie opublikowanego w *Dzienniku Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 117/2010 zgłoszenia Antonia Facchinelliego dla wszystkich towarów;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Antonio Facchinelli

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „ANTONIO BACIONE” dla towarów z klas 3, 14, 18 i 25 — zgłoszenie nr 9056037.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „erreà” i graficzny znak towarowy z nachodzącymi na siebie rombami dla towarów z klas 3, 9, 14, 16, 18, 25, 28, 35 i 41.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;

— Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2013 r. — 1. gwarantowana przeciwko Komisji

(Sprawa T-42/13)

(2013/C 79/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 1. garantovaná a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: M. Powell, solicitor; G. Forwood, barrister; M. Staroň i P. Hodál, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie COMP/39.396 — węglík wapnia, w zakresie, w którym:

— zastosowano stawkę 4.5% do okresów, w których Sąd i) zawiesił zastosowanie art. 2 decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie COMP/39.396 — Węglík wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego w zakresie dotyczącym skarżącej oraz ii) zawiesił obowiązek przedłożenia przez skarżącą gwarancji bankowej celem uniknięcia natychmiastowego pobrania grzywny nałożonej na mocy art. 2 owej decyzji;

— określono kwotę pozostałą do zapłaty w dniu 25 stycznia 2013 r. obejmującą grzywnę oraz odsetki za zwłokę w wysokości 20 293 586,60 EUR;

— informuje, że do dnia 25 stycznia 2013 r. skarżąca ma obowiązek wstępnie uiścić kwotę 20 293 586,60 EUR albo przedłożyć akceptowalną gwarancję finansową obejmującą ową kwotę.

— Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku jakiegokolwiek podstawy prawnej nałożenia odsetek za okres objęty decyzją w przedmiocie środków tymczasowych, w związku z tym, że decyzja w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 20 października 2009 r. zawiesiła stosowanie art. 2 decyzji C(2009) 5791 w zakresie dotyczącym skarżącej. Grzywna jako taka nie stała się „należna” w rozumieniu art. 79 lit. c) zasad wykonania⁽¹⁾. Zgodnie z zasadą *accessorium sequitur principale* odsetki związane z grzywną mogą zostać naliczane dopiero z chwilą, z którą grzywna staje się należna.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań skarżącej w związku z zastosowaniem w okresie objętym decyzją w przedmiocie środków tymczasowych karnych odsetek za zwłokę w wysokości 4.5%, jako że decyzja w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 2 marca 2011 r. zawiesiła obowiązek przedłożenia przez skarżącą gwarancji bankowej celem uniknięcia natychmiastowego pobrania grzywny nałożonej na mocy art. 2 owej decyzji C(2009) 5791. Stawiało to skarżącą w takiej samej sytuacji, w jakiej znajdowałaby się, gdyby przedłożyła gwarancję bankową. Skarżąca miała zatem prawo do oparcia się na uzasadnionych oczekiwaniach wzbudzonych pismem Komisji z dnia 24 lipca 2009 r. informującym o decyzji C(2009) 5791, że odsetki związane z grzywną będą naliczane wedle stawki określonej w art. 86 ust. 5 zasad wykonania.

3) Zarzut trzeci dotyczący pozbawienia środków tymczasowych skuteczności poprzez zastosowanie karnych odsetek za zwłokę w wysokości 4.5% do okresów objętych decyzją w przedmiocie środków tymczasowych, ponieważ ratio legis dwóch stawek określonych w art. 86 ust. 2 lit. b) i art. 86 ust. 5 zasad wykonania leży w nakłanianiu przedsiębiorstw do przedłożenia gwarancji bankowych oraz, z drugiej strony w karaniu za odmowę uiszczenia grzywny w chwili, gdy staje się wymagalna lub za odmowę przedłożenia właściwej gwarancji bankowej. Skarżąca nie powinna być karana poprzez nałożenie karnej stawki odsetek za brak przedłożenia gwarancji bankowej w okolicznościach gdy i) Sąd zawiesił stosowanie grzywny oraz ii) orzekł, że przedłożenie gwarancji bankowej było dla skarżącej obiektywnie niemożliwe.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie karnych odsetek w wysokości 4.5% do okresów objętych decyzją w przedmiocie środków tymczasowych. Nieproporcjonalne jest karanie skarżącej poprzez stosowanie odsetek wedle stawki przewidzianej w art. 86 ust. 2 lit. b) zasad wykonania w okolicznościach, w których i) grzywna nie jest wykonalna oraz ii) sąd Unii stwierdził, że skarżąca nie może uiścić grzywny lub przedłożyć właściwej gwarancji bankowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1) ze zmianami.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Donnici przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-43/13)

(2013/C 79/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Beniamino Donnici (Castrolibero, Włochy) (przedstawiciele: V. Vallefucio i J. Van Gyseghem, avvocati)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie poważnego uchybienia Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do wydanej przez tę instytucję w dniu 24 maja 2007 r. decyzji wyrządzającej mu szkodę, której nieważność Trybunał stwierdził w wyroku z dnia 30 kwietnia 2009 r. i w konsekwencji zasądzenie zapłaty przez Parlament Europejski odszkodowania za szkody majątkowe i niemajątkowe, które poniósł i poniesie w przyszłości skarżący w wyniku wspomnianej bezprawnej decyzji, również poprzez zapłatę słusznego odszkodowania w kwocie 1 720 470 EUR lub w mniejszej kwocie, którą ustali Sąd. Ponadto skarżący wnosi o zasądzenie zapłaty przez stronę pozwaną kosztów niniejszego postępowania i wynagrodzeń.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, którym w niniejszej sprawie jest ta sama osoba co w sprawach T-215/07 i C-9/08 Donnici przeciwko Parlamentowi, żąda odszkodowania za szkody poniesione w wyniku decyzji pozwanej instytucji odmawiającej uznania ważności jego mandatu członka Parlamentu Europejskiego, której nieważność następnie stwierdził Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi, że w niniejszej sprawie spełnione są wszystkie ustanowione w orzecznictwie przesłanki dotyczące stwierdzenia odpowiedzialności pozamównej instytucji Unii, w szczególności jeżeli chodzi o:

— bezprawny charakter zarzucanego zachowania,

— rzeczywisty charakter szkody,

— związek przyczynowy oraz

— winę Unii, czyli powagę popełnionego przez nią naruszenia. W tym względzie skarżący twierdzi, że w decyzji będącej u podstaw niniejszej sprawy pozwana instytucja w wystarczająco poważny i wyraźny sposób naruszyła przepis mający na celu przyznanie uprawnień jednostkom.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — AbbVie przeciwko EMA

(Sprawa T-44/13)

(2013/C 79/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AbbVie, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone); AbbVie Ltd (Maidenhead, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Bogaert, G. Berrisch, lawyers, B. Kelly, Solicitor)

Strona pozwana: Europejska Agencja ds. Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji ds. Leków EMA/748792/2012 z dnia 14 stycznia 2013 r. udzielającej dostępu do dokumentów zawartych w aktach dotyczących pozwolenia na dopuszczenie produktu leczniczego do obrotu; i

— obciążenie Europejskiej Agencji ds. Leków kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy oparty jest na naruszeniu przez decyzję art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie dostępu⁽¹⁾ oraz praw podstawowych skarżących w zakresie ochrony poufnych informacji handlowych.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez decyzję art. 4 ust. 4 rozporządzenia w sprawie dostępu oraz zasady dobrej administracji.

- 3) Zarzut trzeci wskazuje na naruszenie przez decyzję obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do stosowania art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie dostępu.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia przez decyzję zasady uzasadnionych oczekiwań.
- 5) Zarzut piąty oparty jest na naruszeniu przez decyzję dyrektywy 2001/29/WE⁽²⁾, praw podstawowych w zakresie ochrony praw własności, w tym praw autorskich, oraz
- zasad proporcjonalności i dobrej administracji, ze względu na udzielenie dostępu poprzez udostępnienie kopii dokumentów.
-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 stycznia 2013 r. — BO przeciwko Komisji

(Sprawa F-27/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Pokrycie kosztów transportu związanych z opieką medyczną — Koszty transportu ze względów językowych)

(2013/C 79/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BO (Amman, Jordania) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi, M. Vandenbussche i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej odmawiającej aprobaty świadczeń medycznych, o które ubiegał się skarżący w imieniu swojego syna, małżonki i swoim własnym.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 czerwca 2010 r. odmawiającej pokrycia kosztów transportu i opiekunów towarzyszących synowi BO.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez BO.

⁽¹⁾ Dz.U. C 186 z 25.6.2011, s. 33.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 5 lutego 2013 r. — Presset przeciwko Komisji

(Sprawa F-25/12) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dieta dzienna — Warunki przyznania)

(2013/C 79/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Paul-Henri Presset (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat P. Pradal)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o odmowie przyznania skarżącemu diet dziennych.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Paul-Henri Presset pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 12.05.12, s.36.

Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2013 r. — ZZ przeciwko Europolowi

(Sprawa F-1/13)

(2013/C 79/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat J.-J. Ghosez)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Europolu w sprawie nieprzedłużenia umowy o pracę skarżącej na czas nieokreślony i zasądzenie od Europolu kwoty wynoszącej różnicę między kwotą wynagrodzenia, które mogłaby w dalszym ciągu otrzymywać w Europolu a kwotą wszelkich innych świadczeń, które faktycznie pobierała.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 29 lutego 2012 r., w drodze której pozwana poinformowała skarżącą, że nie przedłuży z nią umowy o pracę na czas określony, wygasającej w dniu 31 maja 2012 r.;

— zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącej kwoty wynoszącej różnicę między kwotą wynagrodzenia, które byłoby jej należne, gdyby pozostała zatrudniona w jej służbach, a kwotą wynagrodzenia, honorariów, zasiłku dla bezrobotnych lub jakiegokolwiek innego świadczenia

zastępczego, które rzeczywiście uzyskiwała od dnia 1 czerwca 2012 r. zamiast wynagrodzenia pobieranego w charakterze członka personelu tymczasowego;

— obciążenie Europolu kosztami postępowania.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2013/C 79/39	Sprawa T-3/13: Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — Ronja przeciwko Komisji	22
2013/C 79/40	Sprawa T-7/13: Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — ADEAS przeciwko Komisji	22
2013/C 79/41	Sprawa T-9/13: Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2013 r. — National Iranian Gas Company przeciwko Radzie	23
2013/C 79/42	Sprawa T-10/13: Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2013 r. — Bank of Industry and Mine przeciwko Radzie	24
2013/C 79/43	Sprawa T-17/13: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2013 r. — ANKO przeciwko Komisji	24
2013/C 79/44	Sprawa T-19/13: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2013 r. — Ekologický právní servis przeciwko Komisji	25
2013/C 79/45	Sprawa T-28/13: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2013 r. — ECC Couture przeciwko OHIM	26
2013/C 79/46	Sprawa T-29/13: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2013 r. — AbbVie i in. przeciwko EMA	26
2013/C 79/47	Sprawa T-30/13: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2013 r. — GRE przeciwko OHIM — Villiger Söhne (LIBERTE american blend)	27
2013/C 79/48	Sprawa T-34/13: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2013 r. — Meta Group przeciwko Komisji	27
2013/C 79/49	Sprawa T-35/13: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2013 r. — Meta Group przeciwko Komisji	29
2013/C 79/50	Sprawa T-36/13: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2013 r. — Erreà Sport przeciwko OHIM — Facchinelli (ANTONIO BACIONE)	29
2013/C 79/51	Sprawa T-42/13: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2013 r. — 1. garantovaná przeciwko Komisji	30
2013/C 79/52	Sprawa T-43/13: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Donnici przeciwko Parlamentowi	31
2013/C 79/53	Sprawa T-44/13: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — AbbVie przeciwko EMA	31

Sąd do spraw Służby Publicznej

2013/C 79/54	Sprawa F-27/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 stycznia 2013 r. — BO przeciwko Komisji (Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Pokrycie kosztów transportu związanych z opieką medyczną — Koszty transportu ze względów językowych)	33
2013/C 79/55	Sprawa F-25/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 5 lutego 2013 r. — Presset przeciwko Komisji (Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dieta dzienna — Warunki przyznania)	33
2013/C 79/56	Sprawa F-1/13: Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2013 r. — ZZ przeciwko Europolowi	33

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwi dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

